

Sygn. akt III CNP 15/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku W. C. i Z. C.
przy uczestnictwie K. C. i G. C.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 sierpnia 2018 r.,
na skutek skargi wnioskodawców
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 14 lutego 2018 r., sygn. akt III Ca [...],

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Postanowieniem wstępnym z dnia 18 maja 2017 r. Sąd Rejonowy w L. - w sprawie o zniesienie współwłasności - ustalił, że przedmiotem postępowania jest określona nieruchomość położona w S. Apelację wnioskodawców od tego orzeczenia Sąd Okręgowy w N. oddalił postanowieniem z dnia 14 lutego 2018 r.

Od tego postanowienia wnioskodawcy wnieśli w dniu 25 maja 2018 r. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, zarzucając naruszenie art. 172 i 176 k.c. oraz sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału. Podali, że - ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 519¹ k.p.c.) - skarga jest jedynym możliwym środkiem zaskarżenia postanowienia Sądu Okręgowego, nie wskazali jednak przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W wielu orzeczeniach wydanych od czasu wprowadzenia do polskiego porządku prawnego skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy wyjaśniał - odwołując się do jasno brzmiącego art. 424⁵ § 1 pkt 3 w związku z art. 424⁸ § 1 k.p.c. - że wskazanie przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, jest niezbędnym, samodzielny, odrębnym od innych, elementem konstrukcyjnym skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, w związku z czym nie może być łączone z innymi elementami konstrukcyjnymi ani zastępowany przez nie (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, z dnia 20 listopada 2006 r., I BP 11/06, OSNP 2007, nr 21-22, poz. 319, z dnia 26 stycznia 2007 r., I CNP 79/06, „Izba Cywilna” 2008, nr 12, s. 52, z dnia 29 sierpnia 2007 r., IV CNP 115/07, „Izba Cywilna” 2008, nr 12, s. 52, lub z dnia 15 października 2014 r., III CNP 13/14, nie publ.). W konsekwencji skarga, w której nie wskazano przepisu prawa pozytywnego, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, podlega odrzuceniu *a limine*, bez wzywania o usunięcie stwierdzonego braku.

Poza tym skarżący przeoczyli, że z dniem 3 kwietnia 2018 r. - po wejściu w życie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2018 r., poz. 5 ze zm.), a zwłaszcza art. 89 i nast. tej ustawy - do polskiego systemu prawnego wprowadzono kolejny nadzwyczajny środek zaskarżenia, tj. skargę nadzwyczajną, której celem jest eliminacja orzeczeń naruszających zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji albo w sposób rażący naruszających prawo przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie. Zważywszy, że uwzględnienie skargi nadzwyczajnej - zgodnie z art. 398¹⁵ i 398¹⁶ k.p.c. w związku z art. 95 ustawy o Sądzie Najwyższym - prowadzi do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania albo do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i orzeczenia na nowo co do istoty sprawy, a więc do eliminacji przyczyny „szkody judykacyjnej”, jest oczywiste, iż spełniając wymagania określone art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., wnoszący skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia po dniu 3 kwietnia 2018 r. musi wykazać, że wzruszenie zaskarżonego wyroku nie jest możliwe także w wyniku wniesienia skargi nadzwyczajnej.

Należy przyjąć, że począwszy od dnia 4 kwietnia 2018 r. strona wnosząca skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wypełniając obowiązek przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., musi wykazać, że złożyła do uprawnionego organu (art. 89 § 2 ustawy o Sądzie Najwyższym) wniosek o wniesienie skargi nadzwyczajnej i nie został on uwzględniony. Niewykazanie tej okoliczności powoduje odrzucenie skargi na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Z tych względów należało skargę odrzucić (art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 5 k.p.c.).